

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak nr. 06/53627 van de rechtbank 's-Gravenhage,
nevenzittingsplaats Roermond, van 4 september 2007 in het geding tussen:

appellant

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 11 oktober 2006 heeft de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie een aanvraag van appellant om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 4 september 2007, verzonden op 5 september 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Roermond, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 3 oktober 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris van Justitie heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. D. Roemers, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. S. Zwemstra, ambtenaar van Staat.

w.g. Roemers
Lid van de enkelvoudige kamer

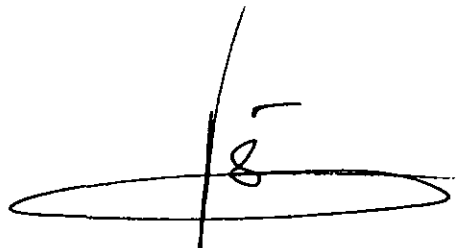
w.g. Zwemstra
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 26 november 2007

91-566.

Verzonden: 26 november 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE
ZITTINGHOUDENDE TE ROERMOND

Enkelvoudige kamer voor bestuursrechtelijke zaken
Vreemdelingenkamer

Uitspraak van de rechtbank als bedoeld in artikel 8:70 van de Algemene wet
bestuursrecht (Awb).

Proc.nr. : AWB 06/53627
Inzake : eiser,
gemachtigde mr. A.M.I. Spauwen, advocaat te Sittard,
tegen : de Staatssecretaris van Justitie te 's-Gravenhage,
verweerder.

I. PROCESVERLOOP

In deze uitspraak wordt onder verweerder tevens verstaan de rechtsvoorgangers van de Staatssecretaris van Justitie, als het bevoegde bestuursorgaan in procedures als de onderhavige.

Bij fax van 1 november 2006 heeft eiser beroep ingesteld tegen het besluit van verweerder van 11 oktober 2006. Bij dit besluit heeft verweerder geweigerd eiser een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna Vw 2000) te verlenen. Bij schrijven van 5 december 2006 heeft eiser de gronden van het beroep ingediend.

Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken en een verweerschrift ingezonden. De ingezonden stukken en het verweerschrift zijn in afschrift aan eiser gezonden.

De openbare behandeling van het beroep heeft plaatsgevonden op 25 mei 2007, alwaar eiser in persoon is verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde mr. A.M.I. Spauwen. Verweerder heeft zich laten vertegenwoordigen door zijn gemachtigde mr. drs. M.F. van der Lubbe. Als tolk was verder ter zitting aanwezig mw. N. den Heijer.

II. OVERWEGINGEN

Eiser heeft op 6 december 2005 een aanvraag ingediend voor de in rubriek I bedoelde verblijfsvergunning asiel. Blijkens de rapporten van nader gehoor van

9 december 2005 en 17 mei 2006 heeft eiser aan die aanvraag het volgende ten grondslag gelegd.

Eiser is geboren op en heeft de Soedanese nationaliteit. (Bij het nader gehoor van 17 maart 2006 heeft eiser verklaard dat hij zich vergist heeft en in 1979 is geboren). Hij behoort tot de Arabische bevolkingsgroep, de stam Wadi Saleh. Vanaf zijn geboorte woonde hij in de plaats (door verweerder aangeduid als alwaar hij een winkel in levensmiddelen had.

Eiser is uit zijn land gevlucht vanwege de problemen die hij daar ondervond vanwege de overheid en vanwege zijn eigen stam. Eisers vader, die officier was in het leger, werd in 2003 uit het leger ontslagen. Hij werd beschuldigd van betrokkenheid bij de Al-Addel en Al-Musawat, de partij voor rechtvaardigheid en gelijkheid. Die partij is in Soedan verboden. Nadat eisers vader uit Kottum vertrokken was, hoorde eiser dat zijn vader zich op televisie en radio negatief had uitgelaten over de overheid. Zijn vader werd in als een verrader gezien. Na de uitzending van een televisieprogramma in juni of juli 2005 werd eiser op het gedrag van zijn vader aangesproken door omwonenden, klanten, maar ook door het stamhoofd, in aanwezigheid van verschillende familie-, dan wel stamleden. Zij vroegen hem om tegen de beweging voor rechtvaardigheid en gelijkheid te gaan vechten. Toen eiser dit weigerde werd hij uitgesloten van de gemeenschap. Hij werd beschouwd als een opstandig clanlid en is de bijeenkomst ontvlucht. Diezelfde dag nog werd eiser door de veiligheidsdienst bezocht. Medewerkers van die dienst doorzochten zijn hele huis en eisers winkel. Er werden spullen vernield, zijn documenten werden meegenomen en zijn winkel werd in brand gestoken. Eiser zelf werd meegenomen naar een gebouw van de veiligheidsdienst, alwaar hij gedurende anderhalve of twee maanden is vastgehouden in een kleine kamer. De eerste dagen werd hij verhoord over de mogelijke verblijfplaats van zijn vader. Daarna werd hij zelf beschuldigd van lidmaatschap van genoemde beweging. Vanaf de dag dat hij dit ontkende werd hij dagelijks ernstig mishandeld. Rond 15 september 2005 is eiser tijdens die mishandelingen flauwgevallen. Hij werd daarna in het ziekenhuis opgenomen. Op 20 september 2005 is hij uit het ziekenhuis gevlucht, waarna hij op 4 oktober 2005 zijn land van herkomst vanuit per boot heeft verlaten.

Verweerder heeft de aanvraag van eiser afgewezen op grond van artikel 31, eerste lid, juncto artikel 31, tweede lid, onder f, van de Vw 2000. Volgens verweerder moet eisers asielaanvraag voor ongeloofwaardig worden gehouden. In dit verband heeft verweerder eiser tegengeworpen dat hij toerekenbaar geen documenten heeft overgelegd ter onderbouwing van zijn reis, zijn identiteit en zijn nationaliteit én dat het aanvraag van eiser positieve overtuigingskracht ontbeert. Verweerder heeft zijn besluitvorming mede doen steunen op het rapport van de taalanalyse van 6 juli 2005.

In beroep heeft eiser bestreden dat zijn aanvraag voor ongeloofwaardig gehouden moet worden. Hij heeft weersproken dat het ontbreken van documenten hem kan worden toegerekend en dat zijn aanvraag positieve overtuigingskracht ontbeert.

De rechtbank concludeert op grond van hetgeen is aangevoerd dat het beroep zich richt tegen het bestreden besluit voor zover daarbij is bepaald dat eiser niet

in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel op grond van artikel 29, eerste lid, onder a, b, c en d, van de Vw 2000.

De rechtbank overweegt als volgt.

Voor zover hier van belang luidt artikel 29 van de Vw 2000 als volgt:

"1. Een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 kan worden verleend aan de vreemdeling:

- a. die verdragsvluchteling is;
- b. die aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen;
- c. van wie naar het oordeel van Onze Minister op grond van klemmende redenen van humanitaire aard die verband houden met de redenen van zijn vertrek uit het land van herkomst, in redelijkheid niet kan worden verlangd dat hij terugkeert naar het land van herkomst;
- d. voor wie terugkeer naar het land van herkomst naar het oordeel van Onze Minister van bijzondere hardheid zou zijn in verband met de algehele situatie aldaar (...)."

Voor zover hier van belang luidt artikel 1 van de Vw 2000:

"In deze wet en de daarop berustende bepalingen wordt verstaan onder:

(..)

- k. Vluchtelingenverdrag: het Verdrag van Genève van 1951 betreffende de status van vluchtelingen (Trb. 1954, 88) en het bijbehorende Protocol van New York van 1967 (Trb. 1967, 76);
- l. Verdragsvluchteling: de vreemdeling die vluchteling is in de zin van het Vluchtelingenverdrag en op wie de bepalingen ervan van toepassing zijn; (...)."

Ingevolge het Vluchtelingenverdrag is sprake van vluchtelingschap in het geval dat betrokkene, uit gegronde vrees voor vervolging wegens ras, godsdienst, nationaliteit, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit en de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen.

Ingevolge artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000 wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 28 van die wet, afgewezen, indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zich zelf, hetzij in verband met andere feiten een rechtsgrond voor verlening vormen. Het is derhalve aan de vreemdeling om de aan zijn aanvraag ten grondslag gelegde feiten en omstandigheden aannemelijk te maken.

Ingevolge artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 wordt bij het onderzoek of de aanvraag om een verblijfsvergunning asiel kan worden afgewezen mede betrokken de omstandigheid dat de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag geen reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden kan overleggen die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van de aanvraag, tenzij de vreemdeling aannemelijk kan maken dat het ontbreken van deze bescheiden niet aan hem is toe te rekenen.

Het door verweerder gevoerde beleid ter zake van het toerekenbaar ontbreken van documenten is neergelegd in onderdeel C1/5.8 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc 2000), in de versie zoals die luidde tot 1 maart 2007.

Voor wat betreft de documenten ter onderbouwing van nationaliteit en identiteit heeft verweerder elser tegengeworpen dat hij tegenstrijdig heeft verklaard over welke documenten door de Veiligheidsdienst zijn ingenomen en welke documenten zijn verbrand. Het toerekenbaar ontbreken van documenten ter onderbouwing van de reis heeft verweerder gebaseerd op de omstandigheid dat eiser van zijn reis geen enkel schriftelijk bewijs of ander schriftelijk stuk heeft kunnen overleggen én niet in staat is gebleken gedetailleerde, coherente en verifieerbare verklaringen over die reis af te leggen.

De rechtbank stelt vast dat verweerder met juistheid heeft geconstateerd dat eiser tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over de vraag welke van zijn documenten door de veiligheidsdienst zijn ingenomen en welke zouden zijn verbrand. Verder heeft eiser de betreffende tegenstrijdigheden niet afdoende kunnen verklaren.

Wat er echter ook zij van het ontbreken van documenten ter onderbouwing van eisers identiteit en nationaliteit, verweerder heeft eiser naar dezerzijds oordeel in redelijkheid kunnen tegenwerpen dat hij geen documenten ter onderbouwing van zijn reisroute heeft overgelegd. Onder verwijzing naar vorenstaand beleid wordt daartoe overwogen dat verweerder zich op het standpunt heeft kunnen stellen dat eiser - die zoals onweersproken is gebleven geen reisdocumenten, noch enig ander concreet of indicatief bewijs heeft overgelegd van de door hem gestelde reis met een kleinere boot en vervolgens met een schip van Soedan naar Nederland - geen gedetailleerde, coherente of verifieerbare verklaringen heeft afgelegd over die reis. In dit verband heeft verweerder er onder meer op gewezen dat eiser, zelfs niet bij benadering, weet hoe lang hij gevaren heeft, hoeveel nachten hij aan boord heeft geslapen, wat de naam van het schip was en onder welke vlag het schip voer. Bij gebreke van enig schriftelijk bewijs van de gestelde reis, heeft verweerder in redelijkheid van eiser mogen verwachten dat hij dergelijke gedetailleerde en verifieerbare informatie kan verstrekken en heeft verweerder zich op het standpunt kunnen stellen dat eisers verklaringen niet aan de in het beleid vereiste kwalificaties voldoen. In de overgelegde handgeschreven aanvullende verklaringen van eiser heeft verweerder geen grond hoeven vinden om tot een ander oordeel te komen. Ook in dit geschrift heeft eiser immers niet afdoende kunnen verklaren waarom hij het antwoord op de door verweerder gestelde vragen schuldig is gebleven.

De rechtbank is dan ook van oordeel dat verweerder zich op goede gronden op het standpunt heeft gesteld dat in het geval van eiser het bepaalde in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van toepassing is.

Ten aanzien van de positieve overtuigingskracht overweegt de rechtbank als volgt.

Als zich een omstandigheid als bedoeld in artikel 31, tweede lid, aanhef onder a t/m f, van de Vw 2000 voordoet, mogen ingevolge artikel 31 van de Vw 2000 in het relaas van de desbetreffende vreemdeling om het geloofwaardig te achten geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen; van het asielrelaas moet in dat geval positieve overtuigingskracht uitgaan.

Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat het asielrelaas van eiser bedoelde positieve overtuigingskracht ontbeert. Verweerder heeft dit standpunt gebaseerd op de resultaten van de taalanalyse van 6 juli 2006. Naar aanleiding van onjuistheden in eisers verklaringen omtrent zijn directe leefomgeving in Soedan, is aan de zijde van verweerder twijfel gerezen over de door eiser gestelde identiteit, nationaliteit en herkomst. Daarbij heeft verweerder vooropgesteld dat eiser, zoals in het voorgaande reeds aan de orde is geweest, geen documenten heeft overgelegd waarmee hij zijn identiteit en nationaliteit kan aantonen. Verweerder heeft hierin aanleiding gevonden om onder supervisie van het Bureau Land en Taal ten aanzien van eiser een taalanalyse te laten uitvoeren.

Volgens het rapport van de taalanalyse van 6 juli 2006 is eiser op grond van zijn Arabische spraak eenduidig te herleiden tot Soedan en behoort hij eenduidig tot een Arabische bevolkingsgroep. Verder acht de taalanalist het aannemelijk dat eiser ooit heeft bezocht. Op grond van eisers spraak en op grond van de "gedemonstreerde gebrekkige landenkennis" acht de taalanalist het echter niet aannemelijk dat eiser, zoals hij beweert, gedurende dertig jaar onafgebroken heeft verbleven in . Op grond van de bevindingen van de taalanalist heeft verweerder de door eiser gestelde herkomst en identiteit niet aannemelijk geacht. Van de eerder bedoelde positieve overtuigingskracht kan gelet hierop in de visie van verweerder geen sprake zijn.

Eiser heeft de bevindingen van de taalanalist in de zienswijze en in zijn handgeschreven verklaringen inhoudelijk weersproken en aanvullende informatie over Kutum en omgeving verstrekt. Verder heeft eiser erop gewezen dat hij verweerder in kennis heeft gesteld van eisers voornemen om een contra-expertise te laten uitvoeren en heeft aangekondigd dat verweerder op termijn nog stukken zouden worden toegestuurd. Volgens eiser had verweerder op zijn minst kunnen berichten geen stukken daaromtrent ontvangen te hebben, zodat eiser in aanmerking was gekomen voor uitstel om deze in te dienen.

Met het uitvoeren van een taalanalyse komt verweerder de vreemdeling tegemoet in de voldoening aan de ingevolge voormeld artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000 op hem rustende last om de aan zijn aanvraag ten grondslag gelegde feiten en omstandigheden aannemelijk te maken, in het geval twijfel gerezen is over de gestelde identiteit en nationaliteit, waaronder in voorkomende gevallen begrepen de stamafkomst of de plaats van herkomst. Wanneer de taalanalyse deze twijfel niet wegneemt, kan de vreemdeling deze door het laten verrichten van een contra-expertise alsnog trachten weg te nemen. Hiertoe kan hij, indien hij van mening is dat de analyse onvolkomenheden bevat, de band, waarop het gesprek ten behoeve van de taalanalyse is opgenomen, desgewenst

door een zelf gekozen onafhankelijke deskundige laten beoordelen en zo nodig van commentaar laten voorzien.

Eiser heeft geen contra-expertise ingediend. In de zienswijze van 29 augustus 2006 heeft eiser wel aangekondigd gebruik te willen maken van de mogelijkheid een contra-expertise te laten uitvoeren. Verweerder heeft eiser er, zowel bij schrijven van 20 maart 2006 als bij schrijven van 15 augustus 2006, op gewezen dat voor het verlenen van uitstel is vereist dat schriftelijk wordt aangetoond dat er een contra-expertise is aangevraagd. Nu eiser dergelijke stukken niet heeft ingediend, heeft verweerder in redelijkheid geen uitstel hoeven te verlenen voor het indienen van een contra-expertise. Eisers stelling in beroep dat het aan verweerder was om bij hem te informeren naar de eerder aangekondigde aanvullende stukken betreffende de contra-expertise gaat gelet op verweerders brieven van 20 maart 2006 en 15 augustus 2006 eveneens niet op.

De rechtbank stelt vast dat eiser de resultaten van de taalanalyse enkel heeft weersproken middels door hemzelf opgestelde aanvullende verklaringen, waaruit in zijn visie moet blijken dat hij wel degelijk bekend is met en omgeving. Volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling Bestuursrecht van de Raad van State kan de vreemdeling echter niet enkel door het plaatsen van kritische kanttekeningen bij de uitgevoerde taalanalyse teweegbrengen dat verweerder een nieuwe taalanalyse moet verrichten, dan wel van een van de taalanalyse afwijkende conclusie uit dient te gaan. Door het achterwege laten van een contra-expertise blijft de gerezen twijfel aan de identiteit en nationaliteit bestaan. De rechtbank verwijst hiertoe naar de uitspraak van de Afdeling van 8 april 2004 (JV 2004/218) en ziet geen reden om in het geval van eiser tot een ander oordeel te komen. Daarbij wordt in aanmerking genomen dat de eventuele onmogelijkheid de kosten van een contra-expertise te dragen volgens de Afdeling voor rekening en risico van de betrokken vreemdeling komt (zie de uitspraak van de Afdeling van 1 februari 2006, zaaknr. 200506579/1, LJN: AV1631). Voorts wordt nog overwogen dat verweerder het Bureau Land en Taal heeft laten reageren op hetgeen eiser in de zienswijze heeft aangevoerd. De taalanalist heeft in hetgeen eiser heeft aangevoerd geen aanleiding gezien om op zijn eerdere conclusie terug te komen. Volgens de taalanalist vormt de aanneme dat eiser ooit heeft bezocht, een afdoende verklaring voor de stelling dat eiser redelijk (dus niet goed) op de hoogte is van . Hetgeen eiser heeft aangevoerd is onvoldoende onderbouwd om het tegendeel aan te nemen.

Dit leidt tot de conclusie dat verweerder de bevindingen van de taalanalyse aan zijn besluitvorming ten grondslag mocht leggen. Wat er overigens ook zij van de de door eiser in beroep overgelegde verklaring van the Sudan Justice and Equality Movement van 7 november 2006, kan die verklaring, gelet op de inhoud daarvan, niet afdoen aan het op de taalanalyse gebaseerde standpunt van verweerder.

Het voorgaande leidt tot de conclusie dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het asielaanvraag van eiser positieve overtuigingskracht ontbeert. De rechtbank is derhalve van oordeel dat verweerder zich op goede gronden op het standpunt heeft gesteld dat eiser aan

dit asielrelaas geen aanspraak kan ontlenen op een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op de individuele asielgerelateerde gronden als bedoeld in artikel 29 onder a, b en c, van de Vw 2000.

Voor zover eiser zich in verband met zijn medische klachten heeft beroepen op het bepaalde in artikel 3 van het EVRM overweegt de rechtbank het volgende.

Volgens de rechtspraak van het EHRM (uitspraak van 2 mei 1997 in de zaak nr. 146/1996/767/964, RV 1997, 70 en van 6 februari 2001 in de zaak nr. 44599/98, JV 2001/103) kan uitzetting in verband met de medische toestand van de uit te zetten persoon onder uitzonderlijke omstandigheden en wegens dwingende redenen van humanitaire aard, bij gebrek aan medische voorzieningen en sociale opvang in het land waarnaar wordt uitgezet, leiden tot schending van artikel 3 van het EVRM. Van uitzonderlijke omstandigheden kan blijkens de hiervoor genoemde uitspraken van het EHRM slechts sprake zijn als de vreemdeling lijdt aan een ziekte in een vergevorderd en direct levensbedreigend stadium.

Uit de tot het procesdossier behorende brieven van de Medische Opvang Asielzoekers (MOA) Brabant en Zeeland van 14 april 2006 en 18 september 2006 komt naar voren komt dat eiser te kampen heeft met verschillende aan spanningen gerelateerde gezondheidsproblemen. Anders dan in de gronden van beroep wordt aangekondigd heeft eiser met betrekking tot zijn medische situatie geen aanvullende stukken meer overgelegd. Naar dezerzijds oordeel heeft eiser met hetgeen is aangevoerd niet aannemelijk gemaakt dat zijn gezondheidsproblemen van dien aard zijn dat sprake is van een vergevorderd stadium dan wel een op korte termijn levensbedreigende situatie als hiervoor bedoeld.

Het voorgaande leidt tot het oordeel dat verweerdens standpunt dat eiser niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 in rechte stand houdt.

Nu verweerder, zoals in het voorgaande is vastgesteld, (onder meer) de door eiser gestelde herkomst voor ongeloofwaardig heeft kunnen houden, kan eiser evenmin aanspraak maken op een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op de d-grond van artikel 29 van de Vw 2000. Ten aanzien van Soedan wordt door verweerder een partieel categoriaal beschermingsbeleid gevoerd. De omstandigheid dat bij de taalanalyse is vastgesteld dat eiser eenduidig te herleiden is tot Soedan en, eveneens eenduidig, behoort tot de Arabische bevolkingsgroep is niet voldoende om vast te stellen dat eiser behoort tot de categorie Soedanese asielzoekers voor wie dit categoriale beschermingsbeleid geldt.

Hetgeen overigens is aangevoerd kan niet tot een ander oordeel leiden. Daarbij wordt in aanmerking genomen dat de rechtbank geen grond ziet voor het oordeel dat verweerder eiser nogmaals had moeten horen. De verslagen van de eiser afgenomen gehoren geven immers geen aanleiding om aan te nemen dat eiser onvoldoende in staat zou zijn gesteld om zijn asielaanvraag voldoende toe te lichten. In hetgeen eiser voor het overige heeft aangevoerd heeft verweerder evenmin grond hoeven vinden om eiser aanvullend te horen.

Het voorgaande leidt tot de conclusie dat het beroep van eiser ongegrond wordt verklaard.

Van omstandigheden op grond waarvan één van de partijen zou moeten worden veroordeeld in de door de andere partij gemaakte proceskosten, is de rechtbank niet gebleken.

Mitsdien wordt beslist als volgt.

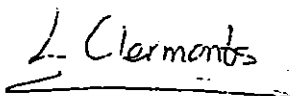
III. BESLISSING

De rechtbank:

verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gedaan door mr. V.P. van Deventer in tegenwoordigheid van mr. E.M.J. Clermonts als griffier en in het openbaar uitgesproken op 4 september 2007.

Voor eensluidend afschrift:
de wnd. griffier,

verzonden op: - 5 SEP. 2007

Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "hoger beroep vreemdelingenzaken", Postbus 16113, 2500 BC te 's-Gravenhage. Ingevolge artikel 85 van de Vw 2000 bevat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak. Artikel 6:5 van de Awb bepaalt onder meer dat bij het beroepschrift een afschrift moet worden overgelegd van de uitspraak.

Rechtbank 's-Gravenhage

Zittinghoudende te Roermond

Vreemdelingenkamer

Postadres: Postbus 950, 6040 AZ Roermond

☒ AANTEKENEN
☐ PER FAX ((046) 452 32 55)

De heer mr. A.M.L. Spauwen
Postbus 123
6130 AC Sittard

Bezoekadres
Willem II Singel 67
6041 HR Roermond
Telefoon (0475) 35 23 05
Fax (0475) 35 24 82
Bankrekening 19.23.25.884
r.n.v. Arrondissement 544
Roermond

Onderdeel
Contactpersoon
Doorkiesnummer(s)
Faxnummer afdeling
Datum
Ons kenmerk
Uw kenmerk
Bijlage(n)
Onderwerp

Zittingadministratie
dhr R.H.M. Vorselen
(0475) 352 305
(0475) 352 482
5 september 2007
procedurenummer 06 / 53627 BEPTDN DV R4 CLE
casusnummer
SS/2423/06

Bij beantwoording de datum en
ons kenmerk vermelden.
Wilt u slechts één zaak in uw
brief behandelen.

het beroep / verzoek van
justitienummer:
V-nummer:

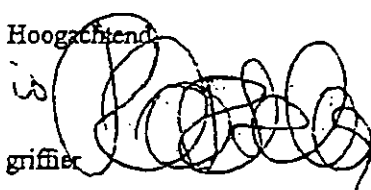
Geachte heer,

Hierbij zend ik u een kopie van de uitspraak in bovenvermelde procedure.

Voor het instellen van een rechtsmiddel verwijs ik u naar de uitspraak.

Hoogachtend

griffier

XW003

ADVOCATENKANTOOR
— MEIJER —

Aan de Raad van State
Afdeling Bestuursrechtspraak,
Hoger beroep Vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 's-GRAVENHAGE

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
5416-C - 3 OKT 2007	
ZAAKNR. 2007070431/V2	
AAN:	V2 /
BEHANDELD: DD:	PAR:

ADVOCaat & PROCUREUR
mr. K. J. Meijer

BEZOEKADRES
Van Harenstraat 3
9076 BS St. Annaparochie

CORRESPONDENTIEADRES
Postbus 10
9076 ZN St. Annaparochie
T (0518) 40 21 86
F (0518) 40 29 76

Sint Annaparochie, 3 oktober 2007

HOGER BEROEP VREEMDELINGENZAKEN

Geachte heer/mevrouw,

Namens _____ geboren op _____ en van Soedanese nationaliteit
en thans verblijvende te _____ aan de _____, hierna
verder te noemen: appellant-, te dezer zake woonplaats kiezende te Sint Annaparochie aan de
Van Harenstraat 3 (9076 BS) ten kantore van advocaat mr. K.J. Meijer, die te dezer zake door
appellant voornoemd tot bepaaldelijk gevolmachtigde is aangesteld en als zodanig optreedt
om namens appellant voornoemd hoger beroep in te stellen, deel ik u hierbij mee dat ik heden,
daartoe bepaaldelijk gevolmachtigd door appellant voornoemd,

HOGER BEROEP instel tegen de uitspraak d.d. 4 september 2007, aan zijn voormalig be-
paaldelijk gevolmachtigde, mr. A.M.J. Spauwen, verzonden op 5 september 2007, van de
vreemdelingenkamer van de Rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Roermond met re-
gistratienummer Awb 06/53627, waarbij het namens appellant ingediende beroepsschrift d.d. 1
november 2006, gericht tegen de beschikking van verweerder d.d. 11 oktober 2006, -waarbij
de aanvraag van appellant d.d. 6 december 2005 tot het verlenen van een verblijfsvergunning
asiel voor bepaalde als bedoeld in artikel 28 van de Vreemdelingenwet 2000 is afgewezen,
ongegrond is verklaard, (zie bijlage):

Grief I

In strijd met het recht danwel het motiverings- en/of zorgvuldigheidbeginsel heeft de recht-
bank Roermond in haar uitspraak ten onrechte overwogen dat: "Voor wat betreft de documen-
ten ter onderbouwing van nationaliteit en identiteit heeft verweerder eiser tegengeworpen dat
hij tegenstrijdig heeft verklaard over welke documenten zijn ingenomen en welke zijn ver-

ADVOCATENKANTOOR
MEIJER --

brand. Het toerekenbaar ontbreken van documenten ter onderbouwing van de reis heeft verweerder gebaseerd op de omstandigheid dat eiser van zijn reis geen enkel schriftelijk bewijs of ander schriftelijk stuk heeft kunnen overleggen en niet in staat is gebleken gedetailleerde, coherente en verifieerbare verklaringen over die reis af te leggen.

De rechtbank stelt vast dat verweerder met juistheid heeft geconstateerd dat eiser tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over de vraag welke van zijn documenten door de veiligheidsdienst zijn ingenomen en welke zouden zijn verbrand. Verder heeft eiser betreffende tegenstrijdigheden niet afdoende kunnen verklaren"

Toelichting: Appellant merkt op dat hij heeft aangegeven dat zijn paspoort en identiteitsdocument door de veiligheidsdienst zijn meegenomen en dat de huwelijksakte, de nationaliteitsverklaring en de winkelvergunning zijn verbrand. Appellant stelt naar zijn mening dan ook terecht dat het e.e.a. hem niet kan worden aangerekend. Hetgeen dienaangaande in het eerste gehoor is opgenomen is aldus door appellant gecorrigeerd, waartoe de mogelijkheid wettelijk geboden is. Appellant stelt dan ook dat hem niet kan worden verweten dat hij toerekenbaar geen documenten heeft kunnen overleggen waarmee hij zijn identiteit en/of nationaliteit aan kan tonen. Voorts kan het appellant aldus ook niet worden dat er sprake zou zijn van tegenstrijdige verklaringen, nu deze zijn gecorrigeerd. Appellant stelt derhalve dan ook dat, nu de rechtbank verweerder ten onrechte is in diens stellingen, de bestreden uitspraak behoort te worden vernietigd en dat aan hem alsnog een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd in de zin van artikel 28 Vw 2000 behoort te worden verleend.

Grief II

In strijd met het recht danwel het motiverings- en/of zorgvuldigheidbeginsel heeft de rechtbank Roermond in haar uitspraak ten onrechte overwogen dat: "Wat er echter ook zij van het ontbreken van documenten ter onderbouwing van eisers identiteit en nationaliteit, verweerder heeft eiser naar dezerzijds oordeel in redelijkheid kunnen tegenwerpen dat hij geen documenten ter onderbouwing van zijn reisroute heeft overlegd. Onder verwijzing naar vorenstaand beleid wordt daartoe overwogen dat verweerder zich op het standpunt heeft kunnen stellen dat eiser - die zoals onweersproken is gebleven geen reisdocumenten, noch enig ander concreet of indicatief bewijs heeft overlegd van de door hem gestelde reis met een kleinere boot en vervolgens met een schip van Soedan naar Nederland - geen gedetailleerde, coherente of verifieerbare verklaringen heeft afgelegd over die reis. In dit verband heeft verweerder er onder meer op gewezen dat eiser, zelfs niet bij benadering, weet hoe lang hij gevaren heeft, hoeveel nachten hij aan boord heeft geslapen, wat de naam van het schip was en onder welke vlag het voer. Bij gebreke van enig schriftelijk bewijs van de gestelde reis, heeft verweerder in redelijkheid van eiser mogen verwachten dat hij dergelijke gedetailleerde en verifieerbare informatie kan verstrekken en heeft verweerder zich op het standpunt kunnen stellen dat eisers verklaringen niet aan de in het beleid vereiste kwalificaties voldoen. In de overgelegd handge-

schreven aanvullende verklaringen van eiser heeft verweerder geen grond hoeven vinden om tot een ander oordeel te komen. Ook in dit geschrift heeft eiser immers niet afdoende kunnen verklaren waarom hij het antwoord op de door verweerder gestelde vragen schuldig is gebleven.

De rechtbank is dan ook van oordeel dat verweerder zich op goede gronden op het standpunt heeft gesteld dat in het geval van eiser het bepaalde in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van toepassing is"

Toelichting: Appellant verwijst hierbij naar de toelichting op grief I waarvan de inhoud hierbij als herhaald en ingelast dient te worden beschouwd en als zodanig eveneens te worden beschouwd als ware dit de toelichting op grief II. Daarnaast stelt appellant dat hij de door hem afgelegde reisroute vanaf Soedan naar Nederland in detail heeft beschreven in zowel het eerste, tweede en derde gehoor alsmede in de door appellant overlegde, handgeschreven en vertaalde verklaringen onder nummer 1858162 en/of 1943413. Kortom, appellant heeft wel gedetailleerde en coherente verklaringen afgelegd, doch enkel geen verifieerbare. Dit laat echter onverlet dat verweerder weldegelijk van de verklaringen van appellant mocht uitgaan en dat appellant aldus inderdaad op die manier naar Nederland is gekomen zoals door hem verklaard. Bovendien is het een feit van algemene bekendheid dat er bij het illegaal smokkelen c.q. vervoeren van personen, geen documenten of anderszins schriftelijke bewijzen aan te pas komen, zodat het appellant dan ook niet kan worden verweten dat hij geen enkel indicatief bewijs van zijn reis naar Nederland kan overleggen. Appellant stelt dan ook dat verweerder ten onrechte toepassing heeft gegeven aan artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, Vw 2000. Appellant stelt derhalve dan ook dat, nu de rechtbank verweerder ten onrechte is gevolgd in diens stellingen, de bestreden uitspraak dient te worden vernietigd en dat aldus aan appellant alsnog een verblijfsvergunning asiel in de zin van artikel 28 van de Vreemdelingenwet zal behoren te worden verleend.

Grief III

In strijd met het recht danwel het motiverings- en/of zorgvuldigheidbeginsel heeft de rechtbank Roermond in haar uitspraak ten onrechte overwogen dat: "Ten aanzien van de positieve overtuigingskracht overweegt de rechtbank als volgt.

Als zich een omstandigheid als bedoeld in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder a t/m f, van de Vw 2000 voordoet, mogen ingevolge artikel 31 van de Vw 2000 in het relaas van de desbetreffende vreemdeling om het geloofwaardig te achten geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen; van het asielrelaas moet in dat geval positieve overtuigingskracht uitgaan.

Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat het asielrelaas van eiser bedoelde positieve

overtuigingskracht ontbeert. Verweerder heeft dit standpunt gebaseerd op de resultaten van de taalanalyse van 6 juli 2006. Naar aanleiding van onjuistheden in eisers verklaringen omtrent zijn directe woonomgeving in Soedan, is aan de zijde van verweerder twijfel gerezen over de door eiser gestelde identiteit, nationaliteit en herkomst. Daarbij heeft verweerder vooropgesteld dat eiser, zoals in het voorgaande reeds aan de orde is geweest, geen documenten heeft overlegd waarmee hij zijn identiteit en nationaliteit kan aantonen. Verweerder heeft hierin aanleiding gevonden om onder supervisie van het Bureau Land en Taal ten aanzien van eiser een taalanalyse te laten uitvoeren."

Toelichting: Appellant verwijst hierbij naar de toelichting op grief I en II waarvan de inhoud hierbij als herhaald en ingelast dient te worden beschouwd en als zodanig eveneens te worden beschouwd als ware dit de toelichting op grief III. Daarnaast stelt appellant dat hem ten onrechte wordt verweten dat de namen van bergen bij niet goed zou hebben vermeld. Bovendien heeft appellant Dor wel goed getekend alsmede de routebeschrijving; appellant verwijst hiervoor naar de situatieschetsen die hij heeft gemaakt en overlegd. Ook heeft appellant plaatsnamen genoemd en stelt hij dienaangaande dat de door hem genoemde plaatsen weldegelijk bestaan. Appellant stelt dan ook dat de taalanalyse, die bevestigt dat appellant uit Soedan afkomstig is, onvoldoende grond biedt voor de stelling dat hij niet onafgebroken in heeft geleefd en gewoond, temeer daar wordt erkend dat appellant goed op de hoogte is van namen van plaatsen, scholen, markten en/of (een) ziekenhuis(zen). Dat appellant op grond van zijn studie hoog-Arabisch is gaan spreken, laat onverlet dat hij weldegelijk uit Kutum afkomstig is. Dienaangaande zij overigens nog opgemerkt dat er door verweerder weliswaar gesteld wordt dat de taalanalist eveneens geboren en getogen is in , echter, er wordt niet bij vermeld hoelang de taalanalist, ten opzicht van appellant, reeds uit is vertrokken. Bovendien raakt de kritiek van appellant op de taalanalyse juist de kern daarvan. Appellant stelt derhalve dan ook dat, nu de rechtbank verweerder ten onrechte is gevolgd in diens stellingen, de bestreden uitspraak dient te worden vernietigd en dat aldus aan appellant alsnog een verblijfsvergunning asiel in de zin van artikel 28 van de Vreemdelingenwet zal behoren te worden verleend.

Grief IV

In strijd met het recht danwel het motiverings- en/of zorgvuldigheidbeginsel heeft de rechtbank Roermond in haar uitspraak ten onrechte overwogen dat: "Volgens het rapport van de taalanalyse van 6 juli 2006 is eiser op grond van zijn Arabische spraak eenduidig te herleiden tot Soedan en behoort hij eenduidig tot een Arabische bevolkingsgroep. Verder acht de taalanalist het aannemelijk dat eiser ooit heeft bezocht. Op grond van eisers spraak en op grond van de "gedemonstreerde gebrekkige landenkennis" acht de taalanalist het echter niet aannemelijk dat eiser, zoals hij beweert, gedurende dertig jaar onafgebroken heeft verbleven in . Op grond van de bevindingen van de taalanalist heeft verweerder de door eiser gestelde herkomst en identiteit niet aannemelijk geacht. Van de eerder bedoelde positieve overtuigingskracht kan gelet hierop in de visie van verweerder geen sprake zijn.

Eiser heeft de bevindingen van de taalanalist in de zienswijze en in zijn handgeschreven verklaringen inhoudelijk weersproken en aanvullende informatie over [] en omgeving verstrekt. Verder heeft eiser erop gewezen dat hij verweerder in kennis heeft gesteld van eisers voornemen om een contra-expertise te laten uitvoeren en heeft aangekondigd dat verweerder op korte termijn nog stukken zouden worden toegestuurd. Volgens eiser had verweerder op zijn minst kunnen berichten geen stukken daaromtrent ontvangen te hebben, zodat eiser in aanmerking was gekomen voor uitstel om deze in te dienen.

Met het uitvoeren van een taalanalyse komt verweerder de vreemdeling tegemoet in de volvoering aan de ingevolge artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000 op hem rustende last om de aan zijn aanvraag ten grondslag gelegde feiten en omstandigheden aannemelijk te maken, in het geval twijfel gerezen is over de gestelde identiteit en nationaliteit, waaronder in voorkomende gevallen begrepen de stamafkomst of de plaats van herkomst. Wanneer de taalanalyse deze twijfel niet wegneemt, kan de vreemdeling deze door het laten verrichten van een contra-expertise alsnog trachten weg te nemen. Hiertoe kan hij, indien hij van mening is dat de analyse onvolkomenheden bevat, de band, waarop het gesprek ten behoeve van de taalanalyse is opgenomen, desgewenst door een zelf gekozen onafhankelijk deskundige laten beoordelen en zo nodig van commentaar laten voorzien.

Eiser heeft geen contra-expertise ingediend. In de zienswijze van 29 augustus 2006 heeft eiser wel aangekondigd gebruik te willen maken van de mogelijkheid een contra-expertise te laten uitvoeren. Verweerder heeft eiser er, zowel bij schrijven van 20 maart 2006 als bij schrijven van 15 augustus 2006, op gewezen dat voor het verlenen van uitstel is vereist dat schriftelijk wordt aangetoond dat er een contra-expertise is aangevraagd. Nu eiser dergelijke stukken niet heeft ingediend, heeft verweerder in redelijkheid geen uitstel hoeven te verlenen voor het indienen van een contra-expertise. Eisers stelling in beroep dat het aan verweerder was om bij hem te informeren naar de eerder aangekondigde aanvullende stukken betreffende de contra-expertise gaat gelet op verweerders brieven van 20 maart 2006 en 15 augustus 2006 eveneens niet op.

De rechtbank stelt vast dat eiser de resultaten van de taalanalyse enkel heeft weersproken middels door hemzelf opgestelde aanvullende verklaringen, waaruit in zijn visie moet blijken dat hij wel degelijk bekend is met [] en omgeving. Volgens vaste jurisprudentie van de Raad van State kan de vreemdeling echter niet enkel door het plaatsen van kritische kanttekingen bij de uitgevoerde taalanalyse teweegbrengen dat verweerder een nieuwe taalanalyse moet verrichten, dan wel een van de taalanalyse afwijkende conclusie dient uit te gaan. Door het achterwege laten van een contra-expertise blijft de gerezen twijfel aan de identiteit en nationaliteit bestaan. De rechtbank verwijst hiertoe naar de uitspraak van de Afdeling van 8 april 2004 (JV 2004/218) en ziet geen reden om in het geval van eiser tot een ander oordeel te komen. Daarbij wordt in aanmerking genomen dat de eventuele onmogelijkheid om de kosten van een contra-expertise te dragen volgens de Afdeling voor rekening en risico van de betrokken vreemdeling komt (zie de uitspraak van de Afdeling van 1 februari 2006, zaaknummer

200506579/1, LJN: AV 1631). Voorts wordt nog overwogen dat verweerder het Bureau Land en Taal heeft laten reageren op hetgeen eiser in de zienswijze heeft aangevoerd. De taalanalist heeft in hetgeen eiser heeft aangevoerd geen aanleiding gezien om op zijn eerdere conclusie terug te komen. Volgens de taalanalist vormt de aanname dat eiser ooit heeft bezocht, een afdoende verklaring voor de stelling dat eiser redelijk (dus niet goed) op de hoogte is van

Hetgeen eiser heeft aangevoerd is onvoldoende onderbouwd om het tegendeel aan te nemen.

Dit leidt tot de conclusie dat verweerder de bevindingen van de taalanalyse aan zijn besluitvorming ten grondslag mocht leggen. Wat er overigens ook zij van de door eiser in beroep overlegde verklaring van de Sudan Justice and Equality Movement van 7 november 2006, kan die verklaring, gelet op de inhoud daarvan, niet afdoen aan het op de taalanalyse gebaseerde standpunt van verweerder.

Het voorgaande leidt tot de conclusie dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het asielrelaas van eiser positieve overtuigingskracht ontbeert. De rechtbank is derhalve van oordeel dat verweerder zich op goede gronden op het standpunt heeft gesteld dat eiser aan dit asielrelaas geen aanspraak kan ontlenen op een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op de individuele asielgerelateerde gronden als bedoeld in artikel 29, onder a, b en c, van de Vw 2000."

Toelichting: Appellant verwijst hierbij naar de toelichting op grief I tot en met III waarvan de inhoud hierbij als herhaald en ingelast dient te worden beschouwd en als zodanig eveneens te worden beschouwd als ware dit de toelichting op grief IV. Daarnaast stelt appellant dat hem ten onrechte wordt verweten dat de namen van bergen bij niet goed zou hebben vermeld. Bovendien heeft appellant Dor wel goed getekend alsmede de routebeschrijving; appellant verwijst hiervoor naar de situatieschetsen die hij heeft gemaakt en overlegt. Ook heeft appellant plaatsnamen genoemd en stelt hij dienaangaande dat de door hem genoemde plaatsen weldegelijk bestaan. Appellant stelt dan ook dat de taalanalyse, die bevestigt dat appellant uit Soedan afkomstig is, onvoldoende grond biedt voor de stelling dat hij niet onafgebroken in heeft geleefd en gewoond, temeer daar wordt erkend dat appellant goed op de hoogte is van namen van plaatsen, scholen, markten en/of (een) ziekenhuis(zen). Dat appellant op grond van zijn studie hoog-Arabisch is gaan spreken, laat onverlet dat hij weldegelijk uit afkomstig is. Dienaangaande zij overigens nog opgemerkt dat er door verweerder weliswaar gesteld wordt dat de taalanalist eveneens geboren en getogen is in echter, er wordt niet bij vermeld hoelang de taalanalist, ten opzicht van appellant, reeds uit is vertrokken. Bovendien raakt de kritiek van appellant op de taalanalyse juist de kern daarvan. Appellant stelt derhalve dan ook dat, nu de rechtbank verweerder ten onrechte is gevolgd in diens stellingen, de bestreden uitspraak dient te worden vernietigd en dat aldus aan appellant alsnog een verblijfsvergunning asiel in de zin van artikel 28 van de Vreemdelingenwet zal behoren te worden verleend.

Grief V

In strijd met het recht danwel het motiverings- en/of zorgvuldigheidbeginsel heeft de rechtbank Roermond in haar uitspraak ten onrechte overwogen dat: "(....) Het voorgaande leidt tot de conclusie dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het asielrelaas van eiser positieve overtuigingskracht ontbeert. De rechtbank is derhalve van oordeel dat verweerder zich op goede gronden op het standpunt heeft gesteld dat eiser aan dit asielrelaas geen aanspraak kan ontlenen op een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op de individuele asielgerelateerde gronden als bedoeld in artikel 29, onder a, b en c, van de Vw 2000."

Toelichting: Appellant verwijst hierbij naar de toelichting op grief I tot en met IV waarvan de inhoud hierbij als herhaald en ingelast dient te worden beschouwd en als zodanig eveneens te worden beschouwd als ware dit de toelichting op grief V. Daarnaast stelt appellant dat hij ten aanzien van zijn gegronde vrees voor vervolging heeft een verklaring van de JEM, de Sudan Justice and Equality Movement, overlegd waaruit blijkt dat de vader van appellant lid was van deze organisatie en aldus het slachtoffer is geworden van mishandelingen ten gevolge van etnische zuiveringen en discriminatie. De JEM wordt door de Soedanese autoriteiten als staatsvijand beschouwd op grond waarvan de leden ervan worden vervolgd. Appellant stelt dan ook dat hij op grond hiervan danwel vanwege "guilt by accusation and/or association" recht heeft op een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, Vw 2000

Grief VI

In strijd met het recht danwel het motiverings- en/of zorgvuldigheidbeginsel heeft de rechtbank Roermond in haar uitspraak ten onrechte overwogen dat: "Volgens de rechtspraak van het EHRM (uitspraak van 2 mei 1997 in de zaak nr. 146/1996/767/964, RV 1997, 70 en van 6 februari 2006 in de zaak nr. 44599/98, JV 2001/103) kan uitzetting in verband met de medische toestand van de uit te zetten persoon onder uitzonderlijke redenen van humanitaire aard, bij gebrek aan medische voorzieningen en sociale opvang in het land waar naar wordt uitgezet, leiden tot schending van artikel 3 van het EVRM. Van uitzonderlijke omstandigheden kan blijken de hiervoor genoemde uitspraken van het EHRM slechts sprake zijn als de vreemdeling lijdt aan een ziekte in een vergevorderd en direct levensbedreigend stadium.

Uit de tot het procesdossier behorende brieven van de Medische Opvang Asielzoekers (MOA) Brabant en Zeeland van 14 april 2006 en 18 september 2006 komt naar voren dat eiser te kampen heeft met verschillende aan spanningen gerelateerde gezondheidsproblemen. Anders dan in de gronden van beroep wordt aangekondigd heeft eiser met betrekking tot zijn medische situatie geen aanvullende stukken meer overlegd. Naar dezerzijds oordeel heeft eiser met hetgeen is aangevoerd niet aannemelijk gemaakt dat zijn gezondheidsproblemen van dien aard

ADVOCATENKANTOOR
MEIJER

zijn dat sprake is van een vergevorderd stadium dan wel een op korte termijn levensbedreigende situatie als hiervoor bedoeld.

Het voorgaande leidt tot het oordeel dat verweerders standpunt dat eiser niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b. van de VW 2000 in rechte stand houdt."

Toelichting: Appellant stelt, voor wat betreft zijn aanspraak op een verblijfsvergunning op de b-grond van artikel 29, Vw 2000 op grond van zijn gezondheidssituatie, dat uit zijn relaas genoegzaam is gebleken dat hij in het land van herkomst is mishandeld ten gevolge waarvan hij destijds in het ziekenhuis is opgenomen en ten gevolge waarvan appellant thans hartklachten heeft. Dienaangaande merkt appellant op dat er voor hem ten aanzien van zijn hartklachten een gebrek aan medische voorzieningen en sociale opvang in het land van herkomst aanwezig is zodat uitzetting c.q. een gedwongen terugkeer van appellant naar het land van herkomst betekent dat hij blootgesteld zal worden aan een schending van artikel 3 EVRM. Appellant stelt derhalve dan ook dat, nu de rechtbank verweerder ten onrechte is gevolgd in diens stellingen, de bestreden uitspraak dient te worden vernietigd en dat aldus aan appellant alsnog een verblijfsvergunning asiel in de zin van artikel 28 van de Vreemdelingenwet zal behoren te worden verleend.

Grief VII

In strijd met het recht danwel het motiverings- en/of zorgvuldigheidsbeginsel heeft de rechtbank Roermond in haar uitspraak ten onrechte overwogen dat: "Nu verweerder, zoals in het voorgaande is vastgesteld, (onder meer) de door eiser gestelde herkomst voor ongeloofwaardig heeft kunnen houden, kan eiser evenmin aanspraak maken op een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op de d-grond van artikel 29 van de Vw 2000. Ten aanzien van Soedan wordt door verweerder een partieel categoriaal beschermingsbeleid gevoerd. De omstandigheid dat bij de taalanalyse is vastgesteld dat eiser eenduidig te herleiden is tot Soedan en, eveneens eenduidig, behoort tot de Arabische bevolkingsgroep is niet voldoende om vast te stellen dat eiser behoort tot de categorie Soedanese asielzoekers voor wie dit categoriale beschermingsbeleid geldt.

Hetgeen overigens in aangevoerd kan niet tot een ander oordeel leiden. Daarbij wordt in aanmerking genomen dat de rechtbank geen grond ziet voor het oordeel dat verweerder eiser nogmaals had moeten horen. De verslagen van de eiser afgenomen gehoren geven immers geen aanleiding om aan te nemen dat eiser onvoldoende in staat zou zijn gesteld om zijn asielaanvraag voldoende toe te lichten. In hetgeen eiser voor het overige heeft aangevoerd heeft verweerder evenmin grond hoeven vinden om eiser aanvullend te horen.

Het voorgaande leidt tot de conclusie dat het beroep van eiser ongegrond wordt verklaard."

Toelichting: Appellant stelt dat, nu er geen twijfel over bestaat dat hij uit Soedan afkomstig is, er niet langer een contra-indicatie aanwezig is voor wat betreft zijn nationaliteit zodat appellant aldus in aanmerking dient te komen voor een verblijfsvergunning op grond van het beleid van categoriale bescherming. Appellant stelt derhalve dan ook dat, nu de rechtbank verweerder ten onrechte is gevolgd in diens stellingen, de bestreden uitspraak dient te worden vernietigd en dat aldus aan appellant alsnog een verblijfsvergunning asiel in de zin van artikel 28 van de Vreemdelingenwet zal behoren te worden verleend.

Grief VIII

In strijd met het recht danwel het motiverings- en/of zorgvuldigheidbeginsel heeft de rechtbank Roermond in haar uitspraak ten onrechte overwogen dat: "De rechtbank: verklaart het beroep ongegrond."

Toelichting: Appellant verwijst hierbij naar de toelichting op grief I tot en met VII, waarvan de inhoud hierbij als herhaald en ingelast dient te worden beschouwd, en als zodanig eveneens te worden beschouwd als ware dit de toelichting op grief VIII. Appellant stelt derhalve dan ook dat, nu de rechtbank verweerder ten onrechte is gevolgd in diens stellingen, de bestreden uitspraak dient te worden vernietigd en dat aldus aan appellant alsnog een verblijfsvergunning asiel in de zin van artikel 28 van de Vreemdelingenwet zal behoren te worden verleend.

REDENEN waarom appellant zich tot u wendt met het verzoek om:

1. het hoger beroepschrift d.d. 3 oktober 2007 gegrond te verklaren en rechtdoende;
2. de uitspraak d.d. 4 september 2007 van de rechtbank Roermond te vernietigen;
3. het beroepschrift d.d. 1 november 2006 gegrond te verklaren;
4. de bestreden beschikking d.d. 11 oktober 2006 te vernietigen;
5. te bepalen dat aan appellant alsnog een verblijfsvergunning asiel in de zin van artikel 28 van de Vreemdelingenwet 2000 zal behoren te worden verleend danwel;
6. te bepalen dat verweerder met inachtneming van uw besluit opnieuw zal dienen te beslissen op de asielaanvraag van appellant d.d. 6 december 2005;
7. verweerder te veroordelen in de kosten van deze procedure, daarbij inbegrepen de kosten van appellant voor rechtsbijstand.

ADVOCATENKANTOOR
MEIJER

Hoogachtend,

mr. K. Meijer

bijlage: -uitspraak Rechtbank Roermond d.d. 5 september 2007 (Awb 06/53627)